

GŁOS LUBAWSKI

POLSKO-KATOLICKA GAZETA BEZPARTYJNA NA POWIAT LUBAWSKI I OKOLICE

Wychodzi trzy razy tygodniowo: we wtorek, czwartek i sobotę.

Przedpłata: miesięczna wynosi 80 groszy z doręczeniem 1 złoty.
kwartalna wynosi 2,40 zł. z doręczeniem 8,00 zł.

W wypadkach nieprzewidzianych spowodowanych siłą wyższą (prze-
szkód w zakładzie, złożenia pracy i t.p.) abonent nie ma prawa żąda-
nia niedostarczonych numerów lub odszkodowania.

Ogłoszenia: za ogłoszenie od wiersza 1 mm. na str. 6-lin. 15 gr.
na str. 2-lin. 50 gr., ogłoszenia drobne słowo 20 gr.

Za ogłoszenia redakcja nie odpowiada.

Telefon Nr. 50. Konto czekowe P. K. O. Nr. 145266.

Członkami drukarni B. Miłoszewskiego w Nowemmieście n. Drw.

Rok VI.

Nowe Miasto Lubawskie, czwartek, 20 maja 1937 r.

Nr. 57

Słońce pracy musi świecić dla wszystkich!

Wiadomości o różnych mniejszych lub większych uroczystościach docierają ze stolicy do najdalszych zakątków kraju. Wiadomości o rocznicach, jubileuszach i t.d. Ale jedną z najbardziej charakterystycznych, najbardziej oryginalnych uroczystości była ta, która ostatnio miała miejsce w Warszawie. Wiadomość o niej spotka się niewątpliwie z żywym zainteresowaniem całego społeczeństwa.

Na terenie posesji ministerstwa spraw wewnętrznych ukończono roboty, obejmujące regulację terenu. Na zakończenie 3-tygodniowej pracy gospodarz terenu, min. spraw wewn. gen. Składkowski, przyjął 100 robotników obiadem. Zasiadł wśród nich, spożył z nimi grochówkę okraszoną wędzonką, kielbasę z kapustą, wypił ze swoimi gośćmi kufel piwa, a wreszcie — jak przystało gospodarzowi — wygłosił toast.

Treścią tego przemówienia była oczywiście jedna z najdonioślejszych spraw naszego życia zbiorowego, praca i zatrudnienie. Zapoznał więc gen. Składkowski swych słuchaczy i współbiesiadników z tym, co już w tej mierze w Polsce w ciągu ostatniego roku dokonano i jakie są dalsze zamierzenia. Nasz przemysł zatrudnia obecnie o 150,000 ludzi więcej, niż w ubiegłym roku; liczba bezrobotnych, którzy już zdołali uzyskać prace, wynosi 160.000. Czyli — powiedział premier — „nie cofamy się tylko idziemy naprzód... Będziemy zatrudniali coraz większą ilość bezrobotnych... Wspólną pracą, wspólnym wysiłkiem, wspólną cierpliwością więcej osiągniemy, aniżeli gdybyśmy się wszyscy kłócili“.

Zakończył zaś swój toast gen. Składkowski słowami:

— Niech w Polsce zginie na zawsze ciężka, ciemna dola bezrobotnego, niech słońce pracy świeci dla wszystkich!

Taki był przebieg tej niezwykłej, tak bardzo od przeciętnego typu „bankietów“ czy „obiadów“ odbiegającej uroczystości w stolicy, kiedy to szef rządu pospołu z ludźmi kielni, młota i łopaty zasiadł do skromnego posiłku i przed tym szacownym audytorem wygłosił mowę o zagadnieniach społecznych i gospodarczych, zaprzatających zarówno uwagę rządu, jak i najszerzych rzesz pracowniczych.

Równocześnie z tym obiadem i tym toastem wydał minister opieki społecznej p. Zyndram-Kościałkowski zarządzenie, które stanowi jakby jeden z przepisów wykonawczych do postanowionej przez szefa rządu zasady, aby „słońce pracy świeciło dla wszystkich“.

Chodzi o roboty publiczne i o osiągnięcie na nich maximum zatrudnienia. Jesteśmy właśnie na początku tegorocznego sezonu robót publicznych. Bardzo wczesnie — bo już w marcu zaczęto te prace. Tempo robót wzmagać się będzie, by pod koniec lata osiągnąć największe natężenie.

Mamy jednak z poprzednich lat pewne doświadczenia, które w bieżącym sezonie trzeba zastosować, by zasięg pracy objął jak najszerze rozmiary, a równocześnie, aby roboty publiczne zapewniały byt — również i po ustaniu robót sezonowych — jak najliczniejszym rzeszom pracowniczym.

Sprawa przedstawia się tak, że ustawowe prawo do zasiłków — już po ustaniu robót sezonowych, a więc przez miesiące zimowe — przysługuje tylko tym bezrobotnym, którzy mają za sobą co najmniej dziesięć tygodni pracy. Kto ma za sobą taką ilość przepracowanych tygodni — ten zimą otrzymuje z instytucji ubezpieczeń społecznych ustawowo zapewniony zasiłek. Kto zaś nie zdołał przepracować co najmniej 2 i pół miesiąca w lecie — zdany jest wraz z rodziną tylko na świadczenia pomocy zimowej.

Otóż chodzi o to, aby możliwie wszyscy zatrudnieni na robotach publicznych nabyli uprawnienia do ustawowych zasiłków, aby dano im możliwość przepracowania ustalonego ustawą minimum czasu. Trzeba więc — zależnie od warunków miejscowych — stosować skrócone tygodnie pracy, trzeba ustanawiać takie turnusy zatrudnienia, by nie było robotnika, któryby tracił prawo do zasiłku podczas martwego sezonu zimowego. Trzeba również koniecznie pilnować dotychczasowych stawek płac, by nie wyczerpywały się przedwcześnie środki pieniężne, co oczywiście prowadzić musiałoby do zmniejszenia ilości pracujących lub też nie dawałoby im możliwości przepracowania odpowiedniej ilości tygodni.

Zarządzenie min. Kościałkowskiego musi być wzięte pod baczną uwagę przez wszystkie kierownictwa robót publicznych — i w całej pełni zrealizowane. Wiemy z dawniejszych doświadczeń — zwłaszcza tych, którymi dysponują inicjatorzy i wykonawcy akcji pomocy zimowej — że ilość bezrobotnych, którym można zapewnić ustawowy zasiłek na zimę — może być wydatnie zwiększona, a tym samym i poważnie zmniejszona ilość skazanych na głód i chłód w miesiącach „martwego sezonu“.

Jest to jeden z kroków na tej drodze, którą wskazał szef rządu, gdy mówił o tym, by „zginęła na zawsze ciężka, ciemna dola bezrobotnego“.

Serdeczne powitanie

ks. nuncjusza Cortesi w Warszawie.

WARSZAWA. W sobotę w południe przyjechał do Warszawy oczekiwany oddawna nowy nuncjusz Stolicy Apostolskiej ks. arcybiskup Filip Cortesi.

Na dworcu zebrały się liczne organizacje katolickie z ks. arcyb. Gallem, ks. bisk. Szałowskiem, ks. bisk. połowym Gawliną, radcą nuncjatury mgr. Paccinim i szefem protokołu dyplomatycznego hr. Romerem.

Władze wojskowe reprezentował płk. dypl. Hajdukiewicz i ppłk. Czuruk.

Około godz. 13-tej zjechał pociąg wiozący ks. nuncjusza. Ukazał się on w oknie odpowiadając uśmiechem i skinieniem ręki na powitania oczekujących go dostojników świeckich i duchowych. Na peronie powitał go imieniem rządu Rzplitej szef protokołu dyplomatycznego hr. Romer, życząc pomyślnej pracy w Polsce. Skolei przemawiał ks. arcyb. Gall, witając nuncjusza w imieniu ks. kard. Kakowskiego. Ks. nuncjusz podziękował za życzenia i przeszedł wśród szpalera sztanderów i organizacji, po czym odjechał do pałacu arcybiskupiego. Liczne na dworcu zgromadzona ludność manifestowała na cześć dostojnika Kościoła wznosząc okrzyki: „Niech żyje Ojciec Święty, niech żyje Stolica Apostolska, niech żyje nuncjusz papieski!“.

Ks. Prymas Hlond w Rzymie.

CITTADEL VATICANO. Wczoraj zakończyły się w Rzymie uroczystości, związane z obchodem 50-lecia bazyliki salezjańskiej Serca Jezusowego. W uroczystościach tych wzięli udział J. Em. ks. prymas Hlond, który udzielił błogosławieństwa eucharystycznego.

We wtorek 18 bm. J. Em. ks. prymas Hlond opuścił Rzym, udając się bezpośrednio do Polski.

Renta dożywotna dla wdowy po Drzymale od wojewódzkiego samorządu w Poznaniu.

Wdowa po bohaterskim chłopie polskim Michale Drzymale zawiadomiona została przez poznański wojewódzki samorząd gospodarczy o przyznaniu jej dożywotnej renty rocznej w wysokości 300 zł.

Drzymałowa która — jak wiadomo sprzeciwiała się projektowi przeniesienia zwłok męża z Miasteczka do mauzoleum w Podgradowicach zamieszkuje obecnie w Grabównie u syna w zagrodzie ofiarowanej swego czasu Drzymała przez rząd.

Dar wojska włoskiego dla Marszałka Smigłego-Rydzia.

WARSZAWA. Dn. 15 bm. włoski attache wojskowy, płk. Mario Marazzani na specjalnej audjencji wręczył Marszałkowi Smigłemu-Rydzowi srebrną podobiznę starożytnego miecza rzymskiego, jako dar od wojska włoskiego.

Wręczając miecz Panu Marszałkowi, wygłosił płk. Marazzani przemówienie, w którym podkreślił moralne znaczenie tego daru, jako symbolu cnót bojowych i obrony kultury łacińskiej. Pan Marszałek odpowiedział w serdecznych słowach, dziękując za cenny dar, będący szlachetnym wyrazem przyjaznych stosunków między wojskiem włoskim i polskim.

Włochy uszanują interesy Polski.

RZYM. Minister spraw zagr. Ciano wygłosił w Izbie dłuższe przemówienie, w którym m. in. podkreślił, że Niemcy i Włochy nie stworzyły bynajmniej bloku; Mussolini zawsze przeciwdziałał podziałowi Europy na wrogie obozy.

Omawiając sprawę odnowienia traktatu lokarneńskiego, min. Ciano oświadczył, że Włochy gotowe są odnowić traktat, przyjmując w całości dawne zobowiązania gwarancyjne pod warunkiem, że poprzedni układ traktatu lokarneńskiego nie będzie zasadniczo zmieniony. „Nie oznacza to wcale, — dodał hr. Ciano — iż Włochy chcą ignorować interesy żywotne innych narodów w innych strefach geograficznych Europy, w szczególności i przedewszystkim interesy Polski, z którą stosunki nasze były zawsze bardzo serdeczne i która zniosła sankcje jeszcze przed decyzją genewską“. Oznacza to tylko, że zdaniem Włoch, pierwszym celem jest przywrócenie systemu bezpieczeństwa Europy zachodniej, która musi mieć charakter ściśle określony.

Komisja cen działa!

W najbliższym czasie p. minister przemysłu i handlu rozwiązać ma szereg karteli, tym razem głównie w przemyśle chemicznym.

W ten sposób liczba (obecnie 101) umów kartelowych, figurujących w rejestrze kartelowym, ulegnie dalszemu zmniejszeniu.

Akcja w kierunku obniżki kosztów utrzymania dała już pierwsze rezultaty.

Według obliczeń Głównego Urzędu Statystycznego w końcu kwietnia koszty utrzymania rodziny robotniczej spadły również o dwa procenty w stosunku do stanu sprzed miesiąca. Wydatki na samą żywność zmalały o 3,3 proc.

Obniżka ta będzie jeszcze większa w maju, skoro się zważy, że obniżka cen np. kawy, herbaty, kawy zbożowej i mleszanej oraz mąka została wprowadzona w życie dopiero w pierwszych dniach maja.

Nieznaczna zwyżkę (około pół proc.) wykazały: obuwie i odzież. Należy jednak mieć nadzieję, że Komisja Kontroli cen wejrzy także w te dziedziny i ukróci tendencje zwyżkowe.

Dezercja z szeregów Batalionu Polskiego w Czerwonej Hiszpanii.

Jeden z korespondentów szwajcarskich w Walencji podał ciekawą wiadomość, którą podajemy w brzmieniu dosłownym: „Na froncie hiszpańskim zdarzają się ostatnio coraz częściej wypadki dezercji z szeregów batalionu polskiego brygady międzynarodowej. Zbiegowie oświadczyli, że baon rekrutuje się przeważnie spośród polskiej emigracji we Francji. Ochotnikom obiecano wysoki żołd. Baon wysłano na front, zatykano z nim najgorsze dziury, żołdu nie płać, wyżywienie podłe nieregularne, umundurowanie stare i zniszczone, rannych umieszczano się w najgorszych szpitalach, przy czym pierszeństwo mają hiszpanie i francuzi. Stąd w szeregach powstał ferment i niezadowolenie i w warunkach możliwych dużo „Dąbrowszczaaków“ przechodzi na stronę powstańców, po czym powracają zawiędzeni do Francji“.

